

RUDYARD KIPLING: Stopka, Brouk a spol.

"Uf!" zvolal Rev. John. "Zdá se mi, že se teď několika duším nepovede dobře."

"Na mou duši! Pan Prout žaloval u ředitele," řekl Stopka. "On je morální ramenář. Není hezké, zatahovati ředitele do domácího poprasku."

"Doporučil bych vám, abyste si dali tlustý sešit na jisté - hm - bezpečné místo," radil nezištně Rev. John.

"Hu! On seká přes ramena a každá přibouchne jako na vrata od stodoly," řekl Brouk. "Dobrou noc, Padre. Volá nás jen pro to."

Znovu stáli všichni před ředitelem - Belial, Mammon i Lucifer. Ale nyní bylo jim jednati s mužem chytřejším jich všech. Pan Prout rozmlouval s ním půl hodiny, těžce a smutně, a ředitel viděl i všechno to, co zůstávalo skryto před třídním.

"Zlobili jste pana Prouta," řekl zamyšleně. "Třídni nejsou pro to, aby je hoši zlobili nad potřebu. Nerad se zlobím s něčím podobným. Vy teď zlobíte mne. To je velice vážný přestupek. Uznáváte to?"

"Ano, pane."

"Nuže, mám v úmyslu pozlobiti vás, z osobních i soukromých důvodů, protože mne připravujete o drahý čas. Jste příliš velcí na výprask, chci vám tedy vyjádřiti svou nelibost nějakým jiným způsobem. Dejme tomu, tisíc řádek opisovat, týden vězení nebo něco podobného. Jste přec příliš velcí na výprask, ne?"

"Ó, ne, vašnosti," zvolal Stopka jaře; jet' týden vězení za letního semestru ošklivá věc.

"Dobře. Vykonáme tedy co můžeme. Přeji si, abyste mne již nezlobili."

Byly to pěkné, protáhlé stejnoměrné rány, s lehkým náhozem pře každou; nejvíce se však hochů dotýkal nehezký zvyk ředitelův odmlčovati se v řeči mezi udílením ran. Bylo to asi takto:

"V nižších třídách - vydal bych se v nebezpečí obvinění - z přečinu proti osobní bezpečnosti. Měli byste býti vděčnější - za výsady vám povolené. Je určitá hranice - naučíte se ji znáti zkušenosti, Brouku - kterou není bezpečno překračovati, sledujeme-li svou soukromou pomstu, jelikož - nehýbejte se - dříve nebo později - ocitneme se v kollisi - s vyšší autoritou, která zná své lidi. E t e g o - prosím, M'Turku - i n A r c a d i a v i x i. Je jistá křiklavá nespravedlnost, která by se měla dotknouti - vašich povah. Tak, to je vše! Povězte svému třídnímu, že jsem vás formálně vyplatil rákoskou."

"Na mou věru!" pravil M'Turk, mna si přes celou chodbu lopatky. "To bylo něco! Má ale po čertech jisté oko!"

"Nebylo to chytré ode mne, žádati výprask na místě jiných trestů?" ptal se Stopka.

"Hlouposti! Nejednalo se od počátku o nic jiného. Poznal jsem to podle záblesku v jeho

starých očích," řekl Brouk. "Byl bych se málem dal do breku."

"Nu, mně také nebylo právě do smíchu," doznával Stopka.

"Pojďme dolů do koupelny a prohlédneme si způsobenou škodu. Jeden z nás může držeti zrcadlo a druzí se mohou dívat."

Postupovali tímto způsobem asi po deset minut. Okraje pruhů byly červené a velice rovné. Ani o penny nelišily se mezi sebou, pokud se týkalo důkladnosti, účinnosti a jisté čistoty linie, jež označují mistrovské dílo.

"Copak tam děláte dole?" Šplýchání a hovor přilákaly pana Prouta ke schodům do koupelny.

"Ředitel nás jen vyplatil rákoskou, pane, a smýváme si tady krev. Ředitel řekl, abychom vám to ohlásili. Chtěli jsme vám právě podati zprávu. (S o t t o v o c e.) Kopytník může si to připsati na vrub!"

"Nu, zaslouží, aby si to poznamenal, chudák," řekl M'Turk, oblékaje si košili. "Zhubl se aspoň o osm liber od té doby, kdy jsme začali."